

тѣ произведения и не имѣ придавала никакво значение. Всички окръжаващи се възхищавали отъ нея, отъ простотата и прямотата ѝ, за което я наричали Принцеса Дива Роза. Така прожила тя въ уединение до 1863 г., когато при родителитѣ ѝ дошла на гости нейната леля, руската велика княгиня Елена Павловна. Тази заблѣжителна жена дошла въ възторгъ отъ своята даровита братовчедка и силно се привързала къмъ нея. Тя прѣдумала родителитѣ ѝ да пуснатъ Елизавета въ Петербургъ, дѣто младата дѣвица вземала уроци по музика у знаменития А. Г. Рубинщайнъ. Послѣ тя много пжтешествувала съ великата княгиня. Тѣзи пжтешествия и живота при високия дворъ много помагали за развитието на младата мечтателница и я подготвили къмъ бждещата ѝ роля. Малко-по-малко въ нея се изработило сериозно и пълно мировъзрѣние. Тя рѣшила да посвети живота си за полза на ближнитѣ и съ тази цѣль да стане възпитателка, като основе училище съ пансионъ.

Ала сждбата ѝ приготвила по-широко поле за работа. Въ 1869 г. тя се омжила за ромънския кралъ Карла. Въ това младо, едва що освободено господарство, нейната жажда за работа намѣрила обилна храна. Елизавета станала енергична и полезна помощница на мъжа си въ всичкитѣ му прѣобразования. Сѣмейниятъ ѝ животъ билъ доста щастливъ. Въ 1870 г. родила дѣте, прѣкрасно момиче, което тя безумно обичала. Но това щастие не се продължавало дълго; момичето умрѣло въ 1874 г. Майчината жалость нѣмала граница, но тя се мъчила да я изтърпѣва мъжки, като търсила забрава въ работата. Дотогава никой въ Ромъния не знаелъ, че кралицата притежава поетически талантъ. Но ромънскиятъ поетъ Александри, комуто тя веднажъ, слѣдъ дълго колебание, се рѣшила да покаже нѣкои отъ своитѣ произведения, изведнажъ ги оцѣнилъ и насърчилъ кралицата къмъ по-нататъшна работа. Тя наченала съ прѣводъ на ромънскитѣ поети. Нейнитѣ оригинални стихотворения се появили най-напрѣдъ въ печатъ въ 1880 г., въ сборникъ, озаглавенъ „Sapho“, и подъ псевдонимъ Карменъ Силва.